

Arrest

nr. 140 383 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 14 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 maart 2013 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. B. DESSIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. M. DUBOIS, die loco advocaat Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 september 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op 23 januari 2013 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De door betrokkene voorgelegde stukken met name het attest van de leeftijdsbepaling afgeleverd door de Soedanese Republiek dd. 07.10.2009 en het attest van burgerschap van de gemeente Al Joneina dd. 08.04.2008 kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. De omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt immers dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Betrokkene beweert alle stappen te hebben gezet om een bewijs van identiteit te bekomen via de Soedanese autoriteiten en legt ter staving twee attesten voor van de Soedanese Ambassade te Brussel van 20.09.2009 en 17.03.2011. Uit deze documenten blijkt dat het voor de Ambassade onmogelijk is om de Soedanese nationaliteit van betrokkene te bevestigen omdat hij niet de noodzakelijke documenten kan voorleggen en dat de Consulaire Dienst verder onderzoek zal instellen. Aangezien het niet buitensporig is dat de ambassade wil verifiëren of betrokkene daadwerkelijk een onderdaan van Soedan is, kan dit niet aanvaard worden door onze dienst als motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen.

Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b), noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”

1.3. Op 14 januari 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoeker op 23 januari 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing van **W.Y.**, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:*

I.I.H. (...) nationaliteit Soedan

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 27.01.2006;

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 01.09.2011 werd onontvankelijk verklaard op datum van 14.01.2013.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Doordat verweerster besliste tot de onontvankelijk van het verzoek om reden dat de aanvraag niet vergezeld was van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9 bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Terwijl artikel 9bis, §1 bepaalt dat de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument, een machtiging tot verblijf kan aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; dat de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument niet van toepassing is op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

Zorgt de beslissing van verweerster artikel 9 bis, §1 Vreemdelingenwet schendt.

Toelichting:

Bij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet legde verzoeker een attest van leeftijdsbepaling voor en een attest van burgerschap van de gemeente Al Joneina. Verweerster aanvaardde deze documenten onterecht niet als zijnde een identiteitsdocument.

Verweerster stelde in de thans bestreden beslissing dat op grond van de omzendbrief van 21.06.2007 de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Nochtans voorziet art. 9bis, §1 Vreemdelingenwet dat deze voorwaarde niet van toepassing is op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om aan het vereiste identiteitsdocument te komen in België op geldige wijze aantoont.

Omdat verweerster de door verzoeker voorgelegde documenten van de Soedanese Ambassade niet wenste te aanvaarden als afdoende bewijs, ging concludant nogmaals naar de Soedanese Ambassade.

Op 4 februari 2013 attesteerde de Soedanese Ambassade dat verzoeker wel degelijk over de Soedanese nationaliteit beschikt (stuk 6).

De Ambassade kon verzoeker evenwel geen paspoort afleveren. Op basis van de voorgelegde stukken kan dan ook enkel besloten worden dat verzoeker wel degelijk op afdoende wijze aantoont dat hij in de onmogelijkheid verkeert om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.”

Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Doordat er in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan.

Terwijl verzoeker bij zijn aanvraag twee attesten van de Soedanese Ambassade voegde en dit de twee enige attesten waren die verzoeker op de Ambassade kon verkrijgen.

Zodat substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen werden geschonden.

Toelichting:

Verweerster grondt de weigeringsbeslissing op het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten en weigert de door verzoeker voorgelegde attesten te aanvaarden als afdoende bewijs voor het feit dat verzoeker zich in de onmogelijkheid bevindt op de vereiste identiteitsdocumenten te verwerven in België.

Uit het thans voorgelegde attest (stuk 6) van de Soedanese Ambassade blijkt duidelijk dat verzoeker over de Soedanese nationaliteit beschikt. Dit attest werd afgeleverd op grond van het attest van leeftijdsbepaling, dit attest werd door verzoeker voorgelegd bij zijn aanvraag op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet.

De motieven die ten grondslag liggen aan de beslissing van verweerster dd. 14.01.2013 falen dan ook en voldoen niet aan de vereisten van de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

Deze middelen, die in wezen gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing worden, gelet op hun nauwe samenhang, samen behandeld en besproken.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarop de eerste bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is. Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste, te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internatio-*

naal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn."

Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoon" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. onontvankelijk werd verklaard omdat deze niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een attest van leeftijdsbepaling afgeleverd door de Soedanese Republiek van 7 oktober 2009 en een attest van burgerschap van de gemeente Al Joneina van 8 april 2008 voorlegde. Deze werden niet aanvaard door de gemachtigde als een identiteitsdocument omdat zij geen internationaal erkend paspoort, of gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart vormen. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Hij stelt evenwel dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet op hem van toepassing is aangezien hij op afdoende wijze aantoonde dat hij in de onmogelijkheid verkeert om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven. Hij merkt op dat hij stukken voorlegde van de Soedanese Ambassade waarin het attesteerde dat hij over de Soedanese nationaliteit beschikt maar dat het geen paspoort kon afleveren.

De stukken waarnaar verzoeker verwijst, bevinden zich in het administratief dossier en dateren van 20 september 2009 en 17 maart 2011. De gemachtigde motiveerde hieromtrent als volgt:

"Uit deze documenten blijkt dat het voor de Ambassade onmogelijk is om de Soedanese nationaliteit van betrokkene te bevestigen omdat hij niet de noodzakelijke documenten kan voorleggen en dat de Consulaire Dienst verder onderzoek zal instellen."

Dit vindt steun in het administratief dossier, daar uit de lezing van de voorgelegde attesten het volgende blijkt: *"De Consulaire Dienst van de Ambassade van de Republiek Soedan te Brussel verklaard hierbij dat het is onmogelijk voor de Ambassade om de Soedanese nationaliteit van de Heer I.I.H. te bevestigen omdat hij niet de noodzakelijke Soedanese documenten kan voorleggen. De Consulaire Dienst zal een onderzoek verder instellen."*

Aangezien de Consulaire Dienst van de Soedanese Ambassade wil nagaan of verzoeker daadwerkelijk een Soedanese burger is, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze attesten niet aanvaard als motivering waarom verzoeker vrijgesteld zou zijn van de documentaire voorwaarde. Het betoog dat verzoeker wel degelijk op afdoende wijze de onmogelijkheid aantoonde om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven, faalt dan ook.

Verzoeker legt bij het verzoekschrift een stuk 6 neer, met name een attest van de Soedanese Ambassade van Brussel, van 4 februari 2013, waarin zijn Soedanese nationaliteit wordt bevestigd.

De Raad stelt vast dat verzoeker dit stuk 6 niet aan de gemachtigde heeft voorgelegd voor datum van de bestreden beslissing. Het stuk dateert immers van na de bestreden beslissing van 14 januari 2013. De Raad merkt op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van nieuwe stukken vraagt verzoeker eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Dit stuk werd daarenboven niet aan de gemachtigde overgemaakt ten tijde van de aanvraag zodat deze er ook geen rekening mee kon houden. De Raad kan geen rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand in het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn

beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (RvS 2 juli 2008, nr. 2982; RvS 18 juni 2009, nr. 194.395), zo niet zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden.

Uit wat hierboven werd besproken blijkt dat de gemachtigde op een niet kennelijk onredelijke noch onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat de *“Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b), noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”*

Evenmin toont verzoeker aan dat de gemachtigde een andere invulling van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop deze voorwaarde dient te worden ingevuld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch een miskenning van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

2.5. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Doordat verweerster besliste om de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

Terwijl verweerster bij het nemen van deze beslissing de algemene beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

Zodat de aangevochten beslissing de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt en dus moet worden hervormd.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken is een bestuurlijk overheid en is zodoende gebonden aan de beginselen van behoorlijk bestuur (I. OPDEBEECK, "Het recht op verdediging en het recht om zijn standpunt naar voor te brengen" in OPDEBEECK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Antwerpen, Kluwer, 1993, 51).

Deze beginselen omvatten ondermeer dat een beslissing op zorgvuldige wijze dient genomen te worden, waarbij de evenredigheid dient gewaarborgd te blijven.

In weerwil daarvan stelt verzoeker vast dat verweerster geen rekening wenst te houden met de feitelijke omstandigheden.

Verzoeker woont reeds verschillende jaren in België, volgende lessen Nederlands en diverse opleidingen waardoor hij zich de Nederlandse taal en de Belgische cultuur volledig eigen heeft gemaakt.

Verzoeker wenst zich definitief en officieel te vestigen in België.

Verzoeker heeft een vriendin in België, mevr. A.Z.A.. Samen hebben ze twee kinderen.

Bovendien bevindt mevrouw zich in de laatste maanden van de zwangerschap van hun derde kindje.

Verzoeker staat mee in voor de opvang en de opvoeding van de kinderen. Er is zodoende sprake van een familie- en gezinsleven.

De gedwongen uitwijzing zou voor verzoeker resulteren in enorme problemen, grote onzekerheid en vormt niet meer of minder dan een onmenselijke behandeling. Hij riskeert teruggestuurd te worden naar een land waar hij niets of niemand meer kent een land dat bovendien gekend staat voor onlusten en gewapende conflicten.

Doordat het voordeel voor de Belgische Staat in disproportie staat met de schade die verzoeker ondervindt door diens uitwijzing is het evenredigheidsbeginsel geschonden. Zoals eerder gesteld is de gevorderde maatregel volledig buitensporig. Verzoeker dreigt teruggestuurd te worden op een moment dat hij volledig geïntegreerd is en onder meer de zorg voor zijn kinderen op zich neemt.

Van zodra de situatie van verzoeker geregulariseerd is zal hij op de arbeidsmarkt terechtkunnen ingevolge de diverse opleidingen die hij volgde tijdens de jaren dat hij hier al verbleef.

De enige passende maatregel van behoorlijk bestuur, bestaat in een regularisatie van verzoeker, maar geenszins een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er is in casu wel degelijk sprake van familie- en gezinsleven, zodat de beslissing dd. 14,01,2013 in strijd is met art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950.”

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Doordat verweerster twee beslissingen nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950.

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Zodat de aangevochten beslissingen de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd.

Toelichting:

In hoofddeorde verwijst verzoeker naar hetgeen onder de voorgaande middelen is vermeld nopens art. 8 EVRM.

Aanvullend en meer specifiek voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft stipt verzoeker aan dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten een nog veel grotere schending inhoudt van art. 8 EVRM doordat verzoeker een reëel risico loopt om spoedig uit zijn leefgemeenschap weggerukt te worden waardoor de jarenlang opgebouwde stabiele familieband bruusk zou verbroken worden zonder garantie op herstel.

Bovendien zou verzoeker hierdoor niet langer kunnen instaan voor de opvoeding en de opvang van zijn kinderen en zou hij zijn vriendin niet kunnen bijstaan bij de bevalling en opvoeding van hun derde kind."

Gelet op de nauwe samenhang, worden beide middelen samen behandeld.

2.6. Met zijn betoog lijkt verzoeker de gemachtigde te verwijten geen rekening te hebben gehouden met de overige feitelijke omstandigheden, zijnde zijn lang verblijf, integratie en zijn gezinsleven in België, bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een aanvraag om verblijfsmachtiging indiende en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader wordt benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Het EVRM waarborgt geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de wettelijke voorwaarden hiertoe vast te leggen,

De Raad wijst erop dat het indienen van een verblijfsmachtiging in België wettelijk enkel mogelijk is indien aan twee cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden is voldaan, met name de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde en het aantonen van buitengewone omstandigheden. Supra blijkt dat de gemachtigde op goede gronden vaststelde dat aan één van de cumulatieve voorwaarden, met name de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, niet was voldaan. Bijgevolg is het indienen van een verblijfsmachtiging in België bij gebrek van het aantonen van de identiteit niet langer mogelijk. De gemachtigde was er in het kader van de eerste bestreden beslissing dan ook niet toe gehouden om verder rekening te houden met de overige feitelijke omstandigheden van verzoeker, zoals zijn gezinsleven.

In deze omstandigheden wordt in het kader van de eerste bestreden beslissing geen schending van zorgvuldigheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel noch van artikel 8 EVRM aangetoond.

2.7. In de mate dat verzoeker zijn betoog richt naar het bestreden bevel, stelt de Raad, op basis van een aanvulling van het administratief dossier, vast dat verzoeker op 2 december 2014 een aanvraag heeft ingediend om een verblijfskaart als familielid van een Belgisch onderdaan, in casu als vader van een

Belgisch kind. Verzoeker werd op 29 december 2014 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, die geldig is tot 1 juni 2015.

Dit wordt terechtzitting niet betwist.

Vooraleer de Belgische overheid te wijzen op een positieve verplichting in het licht van artikel 8 EVRM, dient verzoeker eerst de wettelijke mogelijkheden en procedures die openstaan ter bescherming van het recht van eerbiediging van zijn gezinsleven aanwenden en uitputten. Nu verzoekers aanvraag wordt onderzocht en verzoeker in dit kader momenteel zijn grief op grond van artikel 8 EVRM kan laten gelden, kan er in dit geval en op dit moment bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om verzoekers recht op gezinsleven te handhaven.

Bovendien blijkt dat verzoeker in het kader van de hogervermelde aanvraag om gezinshereniging momenteel over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt in afwachting van een beslissing ten gronde. Hij kan derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat hij zich op onregelmatige wijze in het Rijk bevindt op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Dit betekent dat het bestreden bevel ingevolge de in overwegingname van aanvraag om een verblijfskaart en het hieruit voortvloeiend tijdelijk verblijfsrecht, conform artikel 52, § 1, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, minstens als impliciet ingetrokken moet worden beschouwd (zie mutatis mutandis RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c) en RvS 2 juli 2014, nr. 10.626 (c)).

Het is evenwel aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig gegeven werd of niet.

De Raad merkt op dat deze aanvraag ofwel zal worden ingewilligd, in welk geval verzoeker een verblijfsrecht krijgt, ofwel zal worden afgewezen. In het tweede geval voorziet de vreemdelingenwet in artikel 52, § 3 en § 4, dat de minister of zijn gemachtigde desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven.

Om deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over het verweer ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De tweede bestreden beslissing wordt uit het rechtsverkeer gehaald aan de hand van een nietigverklaring ervan. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Artikel 2

De beslissing van 14 januari 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing bij de in artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES